

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 65 0 Rs 823482 25 Rev
Sarajevo, 26.03.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Marijana Omerčaušević, predsjednica vijeća, Mustafa Šabić i Fatima Mrdović, članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M.A.H. iz S., koga zastupaju advokati iz Advokatskog društva „Ademović, Nožica i Partneri“ d.o.o. Sarajevo, protiv tužene Država Kuvajt, Vlada države Kuvajt, Ambasada države Kuvajt sa sjedištem u Sarajevu, koju zastupa punomoćnik Adi Jogić, advokat iz Sarajeva, radi poništenja odluke o otkazu ugovora o radu, v.p.s. 177.917,07 KM (pravilno 227.782,42 KM) odlučujući o reviziji tužene protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 65 0 Rs 823482 24 Rsž od 29.09.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 26.03.2026. godine donio je sljedeću:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbijaju se zahtjevi parničnih stranaka za naknadu troškova revizijskog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Sarajevu broj: 65 0 Rs 823482 19 Rs od 22.04.2024. godine odlučeno je:

„I - Poništava se Odluka o otkazu ugovora o radu data na osnovu akta „Raskid ugovora o radu“ kao nezakonita, kojom je otkazan ugovor o radu počevši od dana 19.11.2019. godine, pa se ista stavlja van snage.

II - Nalaže se tuženom da vrati tužitelja na radno mjesto računovođe u Ambasadi države Kuvajt u Sarajevu, koje je obavljao prije donošenja nezakonite odluke o raskidu ugovora o radu, te da tužitelju uspostavi radno pravni status u skladu sa Ugovorom o radu od 01. 04. 2014. godine.

III - Nalaže se tuženom da tužitelju na ime neisplaćenih naknada za rad/plaća za period od 19.11.2019. do 20.02.2023. godine isplati iznos od ukupno 122.436,15 KM, sa zakonskom zateznom kamatom i to:

- za novembar 2019. godine iznos od 2.576,24 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.12.2020. godine pa do konačne isplate,
- za decembar 2019. godine iznos od 3.097,16 KM. sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.01.2020. godine pa do konačne isplate;
- za januar 2020. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.02.2020. godine pa do konačne isplate;
- za februar 2020. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.03.2020. godine pa do konačne isplate;
- za mart 2020. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.04.2020. godine pa do konačne isplate;

- za april 2020. godine iznos od 3.097,16 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.05.2020. godine pa do konačne isplate;
- za maj 2020. godine iznos od 3.097,16 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.06.2020. godine pa do konačne isplate;
- za juni 2020. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.07.2020. godine pa do konačne isplate;
- za juli 2020. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.08.2020. godine pa do konačne isplate;
- za avgust 2020. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.09.2020. godine pa do konačne isplate;
- za septembar 2020. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.10.2020. godine pa do konačne isplate;
- za oktobar 2020. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.11.2020. godine pa do konačne isplate;
- za novembar 2020. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.12.2020. godine pa do konačne isplate;
- za decembar 2020. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.01.2021. godine pa do konačne isplate;
- za januar 2021. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.02.2021. godine pa do konačne isplate;
- za februar 2021. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.03.2021. godine pa do konačne isplate;
- za mart 2021. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.04.2021. godine pa do konačne isplate;
- za april 2021. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.05.2021. godine pa do konačne isplate;
- za maj 2021. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.06.2021. godine pa do konačne isplate;
- juni 2021. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.07.2021. godine pa do konačne isplate;
- za juli 2021. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.08.2021. godine pa do konačne isplate;
- za avgust 2021. godine iznos od 3.097,16 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.09.2021. godine pa do konačne isplate;
- za septembar 2021. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.10.2021. godine pa do konačne isplate;
- za oktobar 2021. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.11.2021. godine pa do konačne isplate;
- za novembar 2021. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.12.2021. godine pa do konačne isplate;
- za decembar 2021. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.01.2022. godine pa do konačne isplate;
- za januar 2022. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.02.2022. godine pa do konačne isplate;
- za februar 2022. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.03.2022. godine pa do konačne isplate;
- za mart 2022. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.04.2022. godine pa do konačne isplate;
- za april 2022. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.05.2022. godine pa do konačne isplate;

- za maj 2022. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.06.2022. godine pa do konačne isplate;
- za juni 2022. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.07.2022. godine pa do konačne isplate;
- za juli 2022. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.08.2022. godine pa do konačne isplate;
- za avgust 2022. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.09.2022. godine pa do konačne isplate;
- za septembar 2022. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.10.2022. godine pa do konačne isplate;
- za oktobar 2022. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.11.2022. godine pa do konačne isplate;
- za novembar 2022. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.12.2022. godine pa do konačne isplate;
- za decembar 2022. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.01.2023. godine pa do konačne isplate;
- za januar 2023. godine iznos od 3.097,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.02.2023. godine pa do konačne isplate.
- za februar 2023. godine iznos od 2.168,01 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počevši od 01.03.2023. godine pa do konačne isplate, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja, dok se iznad dosuđenog iznosa naknade plaća, uvećanih za zakonsku zateznu kamatu, odbija zahtjev tužitelja.

IV - Nalaže se tuženom da za tužitelja izvrši obračun i uplatu kod Federalnog zavoda MIO/PIO doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje za period od 19.11.2019. do 20.02.2023. godine u iznosu od 45.346,27 KM, dok se iznad dosuđenog iznosa doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje i za uplatu doprinosa za zdravstveno osiguranje odbija zahtjev tužitelja.

V - Obavezuje se tužitelj (pravilno tuženi) da tuženom (pravilno tužitelju) nadoknadi troškove ovog postupka u iznosu od 1.654,26 KM u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja, dok se iznad dosuđenog iznosa troškova odbija zahtjev tužitelja“.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 65 0 Rs 823482 24 Rsž od 29.09.2025. godine žalba tužene se odbija kao neosnovana i prvostepena presuda potvrđuje. Istom presudom odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu.

Protiv drugostepene presude tužena je, blagovremeno, izjavila reviziju zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači i u cijelosti odbaci zahtjev tužitelja, uz naknadu troškova postupka, uvećano za troškova sastava revizije.

U odgovoru na reviziju tužitelj osporava navode iste, predlaže da se revizija odbije kao neosnovana, uz naknadu troškova sastava odgovora na reviziju.

Ispitujući pobijanu presudu u okviru razloga revizije i razloga iz člana 241. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15, dalje ZPP) ovaj sud je odlučio:

Revizija nije osnovana.

Predmet spora, relevantan u ovoj fazi postupka, je zahtjev tužitelja za poništenje odluke o otkazu ugovora o radu, uspostavu radno pravnog statusa i vraćanje na ranije radno mjesto, isplatu naknade plaće i uplatu doprinosa za PIO za utuženi period, sa zakonskom zateznom kamatom i troškovima postupka.

Iz činjeničnih utvrđenja nižestepenih sudova, za koja je vezan ovaj sud (član 240. stav 2. ZPP), proizilazi:

-
- da je dana 01.04.2014. godine između Ambasade Države Kuvajt u Bosni i Hercegovinu i tužitelja, kao BH državljanina, zaključen ugovor o radu za radno mjesto računovođe sa mjesečnom plaćom od 2.550,00 eura, odnosno 4.987 KM, uključujući sve doprinose za porez, socijalno osiguranje i dodatke, a koja se isplaćuje na kraju svakog mjeseca za obavljani posao i druge poslove koje radniku dodijeli Ambasada;
- da je ugovor zaključen na određeno vrijeme od jednu godinu, sa odredbom u članu 3. da se ugovor automatski produžuje za još jednu godinu ukoliko ni jedna strana ne obavijesti drugu stranu dva (2) mjeseca prije isteka da želi raskinuti ugovor;
- da je navedenim ugovorom definisan raskid ugovora bez navođenja razloga za taj čin, uz otkazni rok od dva mjeseca, te da radnik podliježe propisima za lokalno angažovano osoblje Diplomatske misije države Kuvajt, kao i odlukama i cirkularima kojima se provode ti propisi, kada ne postoji konkretna ugovorna odredba;
- da je članom 6. ugovoreno da sporovi povodom provođenja ili tumačenja ugovora podliježu općeprihvaćenim načelima međunarodnog zakona;
- da tužena ima Pravilnik o lokalnim službenicima i uposlenicima iz 1999. godine po kojem službenik ima pravo na bolovanje na osnovu uvjerenja (izvještaja) medicinske zdravstvene ustanove ili organa koji je priznat kod diplomatskog predstavništva (član 23.), kao i da se lokalni službenik mora pridržavati rasporeda rada i obavljati povjereni mu posao tačno i pošteno, te izvršavati naređenja i uputstva propisana u diplomatskoj misiji;
- da je Administrativnom odlukom tužene broj: 823/2008 od 08. 07. 2008. godine ograničen period bolovanja lokalnog službenika na ukupno 60 dana nakon čega mu radni odnos prestaje uz isplatu otpremnine:
- da se predmetni ugovor ne poziva na prednju Odluku, te da tužitelj prije zaključenja ugovora o radu nije bio upoznat sa odredbama Pravilnika o lokalnim službenicima i uposlenicima;
- da je tužitelju od strane nadležnog porodičnog ljekara otvoreno bolovanje počev od 06.09.2019. godine, na kojem je bio do 12.12.2019. godine (nalaz psihologa od 09.09.2019. godine, psihijatra od 10.09.2019. i 27.09.2019. godine);
- da je tužena tužitelju dala otkaz ugovora o radu pisanim aktom bez datuma, pod nazivom "Raskid ugovora o radu" iz razloga što je svoje poslove prestao obavljati 06.09. 2019. godine i jer poslije tog datuma nije dolazio na posao;
- da je tužitelj dana 11.09.2019. godine odgovornog službenika tužene (A.A.M.) pismeno obavijestio da se nakon njihovog sastanka od 05.09.2019. godine njegovo zdravstveno stanje naglo pogoršalo, da je bio kod ljekara i da je dobio terapiju koja će trajati i do šest mjeseci, da je doznake za bolovanje dostavio poštom i da je o bolovanju obavijestio i kolegu s kojim je zajedno radio;
- da je tužitelj objavljen sa obaveznog osiguranja na dan 19.11.2019. godine;
- da je finansijskim vještačenjem utvrđeno da je ugovorena mjesečna plaća tužitelja bila 2.550,00 eura, odnosno 4.987,00 KM, te da ista u neto iznosu za utuženi period iznosi 122.436,15 KM, a obaveze za doprinose PIO 45.346,27 KM, te da su doprinosi za PIO obračunati na ugovorenu plaću.

Na osnovu ovako utvrđenih činjenica prvostepeni sud je zaključio da tužena u navedenom postupku ne uživa imunitet, da za postupanje po tužbi tužitelja postoji nadležnost domaćeg suda, da je tužena shodno odredbi člana 102. Zakonu o radu bila dužna pred sudom da dokaže postojanje razloga za otkaz u slučaju teže povrede radne obaveze, a što nije dokazala.

Prvostepeni sud nalazi da je tužena donijela pobijani akt o raskidu ugovora koji ne zadovoljava formu odluke kojom radniku prestaje ugovor o radu, radi čega je ista nezakonita.

Pored navedenog, prvostepeni sud nalazi i da nije postojao razlog za otkaz jer je utvrđeno da je tužitelj svu medicinsku dokumentaciju o otvorenom bolovanju uredno dostavio tuženoj putem pošte, ali i putem pisma od 17.09.2019. godine upućenog na adresu tužene i administrativnog/finansijskog šefa, a odluka o otkazu je donijeta u vrijeme kada se tužitelj nalazio na bolovanju.

S obzirom da je odluka o otkazu ugovora o radu donijeta protivno odredbama Zakona o radu ista je poništena, kao nezakonita, a tuženoj naloženo vraćanje tužitelja na rad, odnosno uspostavu ranijeg radno pravnog statusa.

Tužena je obavezana da za utuženi period isplati naknadu plaće u neto iznosu od 122.436,15 KM, te na uplatu doprinosi za PIO u iznosu od 45.346,27 KM, sa zakonskom zateznom kamatom i troškovima postupka, kao u izreci presude.

Drugostepeni sud je, odlučujući o žalbi tužene, istu odbio kao neosnovanu i potvrdio prvostepenu presudu, prihvatajući pravilnim činjenična utvrđenja, zaključke, pravna shvatanja i obrazloženje prvostepenog suda, dodatno pravilno obrazloživši pitanje nepostojanja imuniteta tužene, s aspekta primjene međunarodnog prava, a koju odluku podnesenom revizijom osporava tužena.

Po ocjeni ovog suda, suprotno neosnovanim prigovorima tužene, odluke nižestepenh sudova su pravilne i zasnovane su na zakonu.

Nije osnovan revizijski razlog povrede odredaba parničnog postupka iz člana 25. ZPP, s obzirom da je isti paušalan i neobrazložen, i kao takav neprihvatljiv za ovaj sud.

Nije razmatran ni navod revizije o povredi odredbe člana 210. ZPP. Ovo iz razloga što se revizija ne može izjaviti zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (član 240. stav 2. ZPP).

I materijalno pravo je u nižestepenim presudama pravilno primijenjeno, pa nije ostvaren ni revizijski razlog iz člana 240. stav 1. tačka 2. ZPP.

Pored razloga datih od strane nižestepenh sudova, koje ovaj sud u cijelosti prihvaća, ovaj sud navodi i sljedeće:

Jurisdikcionim imunitetom daje se pravo stranoj državi da se izuzme iz domaćeg pravosuđa tako da ona može, ali ne mora, da koristi ovaj procesni institut, kao što domaća država, odnosno njen sud, može da uvaži ili ne uvaži zahtjev za izuzeće od vlastite jurisdikcije. Da bi strana država bila izuzeta od jurisdikcije domaćeg suda, ona mora da se na svoj imunitet izričito pozove ili da se ne upusti u postupak, u kom slučaju sud mora da se odredi prema tom pitanju.

Uobičajeno je da u slučaju sumnje o postojanju i obimu imuniteta u parničnom postupku mišljenje daje nadležno Ministarstvo pravde, a u krivičnom ili upravnom postupku to je najčešće Ministarstvo vanjskih poslova.

Strana država se u svakom konkretnom slučaju može odreći svog imuniteta bilo izričito, to jest zvaničnim podneskom, bilo upuštanjem u spor podnošenjem odgovora na tužbu, u kom slučaju se podrazumijeva da je ona prihvatila nadležnost suda domaće države.

Bečkom konvencijom o diplomatskim odnosima iz 1961. godine u članu 2. regulisano je da se uspostavljanje diplomatskih odnosa između država i slanje stalnih diplomatskih misija ostvaruje na osnovu obostrane saglasnosti.

Prema općeprihvaćenim pravilima običajnog prava u međunarodnim odnosima ugovori o radu predstavljaju opći izuzetak na koji se neće primjenjivati pravila o imunitetu države. Ovo iz razloga što se u takvim slučajevima radi o specifičnim odnosima, jer se država koja se ne može pozvati na imunitet, javlja kao poslodavac nekom fizičkom licu sa kojim je u privatnopravnom odnosu i sa kojim ima zaključen ugovor o radu, ali se druga država pojavljuje kao prostor gdje se taj rad obavlja i ona je ujedno i država suda.

Tužitelj je u konkretnom slučaju sa tuženom zaključio pismeni ugovor o radu (tužitelj je bio član osoblja misije zaposlen u administrativnoj službi) po zakonu države domaćina, što slijedi iz sadržine ugovora o radu.

Tužena u ovom postupku nije nastupala sa pozicije suverena nego u svojstvu privatnopravnog lica, zbog čega se u takvim okolnostima na tuženu i ne primjenjuju pravila o imunitetu, koju privilegiju uživa jedino kada nastupa sa pozicije suverena.

Ovakvo odstupanje je opravdano jer se obavljanje aktivnosti vrši na teritoriji druge države, gdje se nužno primjenjuju propisi te države povodom čije primjene i može doći do spora.

I konvencijom Ujedinjenih naroda o sudskom imunitetu država i njihove imovine od 02.12.2004. godine predviđena su ograničenja imuniteta strane države u građansko pravnom odnosu povodom ugovora o radu kada se jedna država pojavljuje kao poslodavac, a rad se obavlja na teritoriji druge države u pogledu privatno-pravnih ili komercijalnih odnosa.

U cijelosti je pogrešno pozivanje revizije na odredbe člana 22. Bečke konvencije iz 1961. godine. Ovo iz razloga što navedene odredbe uređuju potpuno drugu materiju od one koja je predmet spora, povodom koga se vodi postupak, te nema potrebe za širim obrazlaganjem u ovoj odluci.

Zbog svega navedenog pravilno su postupili nižestepeni sudovi kada su na konkretan pravni odnos stranaka primijenili relevantno domaće pravo, odnosno Zakon o radu, koji se primjenjuje u entitetu Federacija Bosne i Hercegovine („Službene novine F BiH“ broj: 62/16 do 39/24, dalje ZR).

Odredbom člana 102. ZR propisano je da u slučaju spora zbog otkaza ugovora o radu, na poslodavcu je teret dokazivanja postojanja opravdanog razloga za otkaz ugovora o radu u smislu člana 96. stav 1. tač. a. i b. i člana 97. stav 1. i 2. ovog zakona.

I po ocjeni ovog suda tužena nije dokazala osnovanost razloga koje je tužitelju stavila na teret kao teže povrede radne obaveze, koje su takve prirode da ne bi bilo osnovano očekivati od poslodavca da nastavi radni odnos (nije dokazala da je tužitelj neopravdano odsustvovao s posla).

Razloge nižestepenih sudova date u obrazloženju presuda, kao pravilne, prihvata i ovaj sud, pa se zbog nepotrebnog ponavljanja tužena upućuje na odluke tih sudova.

Osim toga, ovaj sud navodi i da je odredbom člana 101. istog zakona propisano pravo na odbranu, kao bitan formalno pravni preduslov za otkaz ugovora o radu. Ovo je zakonsko pravo zaposlenika i zakonska obaveza poslodavca, pa kako u konkretnom slučaju nisu postojali nikakvi zakonski razlozi na osnovu kojih je tužena potpuno uskratila ovo pravo tužitelju, to se i zbog toga ukazuje nezakonitost odluke o raskidu ugovora o radu.

Kako tužena pred sudom nije dokazala osnovanost razloga za otkaz pravilno su odlučili nižestepeni sudovi kada su odluku o otkazu ugovora o radu tužitelju poništili kao nezakonitu, dajući o tome pravilna i zakonita obrazloženja u svojim odlukama i to prvostepeni sud na strani 9. do 15., a drugostepeni na strani 5. do 10., prihvatljivo u cijelosti i za ovaj sud bez potrebe za ponavljanjem.

Pravilno su nižestepeni sudovi primijenili i odredbe člana 106. stav 2. ZR, kada su odlučili o zahtjevu tužitelja na uspostavu radno pravnog statusa i vraćanje na ranije radno mjesto, te isplatu i uplatu novčanih potraživanja iz radnog odnosa u visini kao u stavu III i IV izreke prvostepene presude, čija visina je utvrđena na osnovu dopunskog Nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke od 28.03.2023. godine, koji stranke u računskom dijelu nisu osporile.

Stoga je netačan prigovor revizije da su nižestepeni sudovi u svojim odlukama zanemarili dopunski Nalaz vještaka, jer je očigledno da su nižestepeni sudovi u računskom dijelu u cijelosti prihvatili Dopunu Nalaza i mišljenja vještaka od 28.03.2023. godine.

Ostali prigovori tiču se činjeničnih utvrđenja koja u revizijskom postupku nisu relevantna (član 240. stav 2. ZPP), te ih ovaj sud nije ni cijenio, ili nisu od odlučnog značaja sa aspekta predmeta spora (član 231., u vezi člana 253. ZPP), pa ih ovaj sud i nije šire obrazlagao.

S obzirom na izloženo, kako nisu ostvareni revizijski razlozi, a kako ne postoji ni razlog na koji ovaj sud pazi po službenoj dužnosti (član 241. stav 1. ZPP), to je reviziju valjalo odbiti kao neosnovanu, primjenom člana 248. ZPP, i odlučiti kao u stavu 1. izreke ove presude.

Primjenom člana 397. stav 1., u vezi člana 386. stav 1. i 387. stav 1. ZPP, odbijeni su zahtjevi parničnih stranaka za naknadu troškova revizijskog postupka, i to zahtjev tužene jer nije uspjela sa podnesenom revizijom, a tužitelja jer podnošenje odgovora na reviziju nije bilo potrebno radi vođenja parnice (stav 2. izreke).

Predsjednica vijeća
Marijana Omerčaušević, s.r.